

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. V. S.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-10/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 2. 2016, č. j. 59 A 66/2015 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-10/SO-2014. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 5. 2013, č. j. OAM-671-7/ZR-2013, jímž byla zrušena platnost stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 14. 6. 2013 fikcí. Rozhodnutí bylo doručováno na adresu X, kterou měl stěžovatel v evidenci cizinců. Odvolání podané dne 14. 10. 2013 pak bylo podáno opožděně, jelikož nebylo podáno ve lhůtě 15 dnů od doručení prvostupňového rozhodnutí.

[3] Námitku, že správní orgán prvního stupně měl doručovat veřejnou vyhláškou či prostřednictvím opatrovníka, krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Stěžovatelova adresa byla správnímu orgánu známa a v průběhu řízení se na ni dařilo doručovat fikcí. Z obálky, kterou bylo doručeno prvostupňové správní rozhodnutí a která se správnímu orgánu vrátila, nevyplývalo, že by stěžovatel na dané adrese nebyl znám či zde neměl označenou schránku. Skutečnost, že se na dané adrese stěžovatel v době rozhodování nezdržoval a s rozhodnutím se fakticky neseznámil, není na újmu doručení fikcí, ale při splnění zákonem stanovených podmínek jde k tíži stěžovatele. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 - 29 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle něhož doručování veřejnou vyhláškou či ustanovení opatrovníka jsou krajní prostředky, k jejichž využití lze přikročit až tehdy, když se nedaří doručovat jiným způsobem. Jejich využití má místo až tam, kde nelze doručovat např. fikcí.

[4] Povinnost doručovat veřejnou vyhláškou či ustanovit opatrovníka nelze dle krajského soudu dovozovat ani ze stěžovatelovy zmínky při ústním jednání dne 21. 5. 2013, že bude v příštím týdnu měnit adresu. Z údajů na obálce ani doručence nebylo možno dovodit, že by se stěžovatel odstěhoval. Stěžovateli nic nebránilo, aby při jednání dne 21. 5. 2013 správnímu orgánu sdělil jinou adresu, kam mu mají být zasílány písemnosti. Krajský soud nijak nezpochyboval, že stěžovatel plnil své povinnosti dle § 98 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nicméně jejich splnění nemá vliv na to, že v době doručování nebyla správnímu orgánu známa jiná stěžovatelova adresa než ta, na kterou bylo doručováno.

[5] Krajský soud k žalobním námitkám rovněž uvedl, proč má za to, že správní orgány postupovaly správně, když zamítly stěžovatelovu žádost o navrácení v předešlý stav dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“).

[6] Současně krajský soud objasnil, proč správní orgán nebyl povinen stěžovatele poučovat o právu na tlumočníka. Stěžovatel v řízení totiž reagoval na písemnosti v českém jazyce, dostavil se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí na základě vyrozumění správního orgánu. Podle obsahu protokolu ze dne 21. 5. 2013 ani v nejmenším nevyšlo najevo, že by podkladům rozhodnutí nerozuměl. Stěžovatel byl prezenčním studentem vysoké školy, který několik let v České republice studoval.

[7] Krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, proto ji zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel namítl, že správnímu orgánu dne 21. 5. 2013 sdělil, že v příštím týdnu bude měnit adresu. Správní orgán však odvoláním napadené rozhodnutí doručoval pouze jedenkrát, a to na původní adresu, přičemž se mu toto rozhodnutí vrátilo jako nedoručené. Posléze již správní orgán nepodnikl žádné kroky k tomu, aby stěžovatele se svým rozhodnutím seznámil.

pokračování

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jej správní orgán neměl dle § 4 odst. 2 správního řádu poučit o tom, že v brzké době bude vydáno rozhodnutí, a zjistit adresu, kam má toto rozhodnutí být doručeno, za situace, kdy sdělil, že hodlá měnit adresu. Zákon o pobytu cizinců v § 98 odst. 3 cizinci ukládá nahlásit změnu místa pobytu do 30 dnů ode dne změny. Stěžovatel uvedenou ohlašovací povinnost splnil.

[10] Správní orgán měl na stěžovatele nahlížet jako na osobu, které se nedaří doručovat, a rozhodnutí mu doručit veřejnou vyhláškou nebo mu ustanovit opatrovníka.

[11] Stěžovatel pochybuje, zda byly ze strany správního orgánu vyčerpány všechny možnosti doručení dle § 20 správního řádu. Stěžovatel se dne 21. 5. 2013 před správním orgánem vyjádřil, že byl přijat ke studiu, ostatně místo, kam se stěhoval, byly koleje Technické univerzity v Liberci. Dle § 20 odst. 1 správního řádu lze fyzické osobě doručovat, kdekoli se zdržuje. Pokud správní orgán měl informaci, že stěžovatel studuje na Technické univerzitě v Liberci, měl se pokusit doručovat i na její adresu.

[12] Povinností správního orgánu bylo poučit stěžovatele o právu na tlumočníka, jelikož o tomto právu stěžovatel netušil a za účasti tlumočníka by se mohl se správním orgánem dohodnout na adrese doručování. Posléze stěžovatel uvedl, proč si myslí, že rozhodnutí o zrušení platnosti jeho pobytu je věcně nesprávné, a navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen společně se správním rozhodnutím.

III. Vyjádření žalované

[13] V rámci vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, kde již bylo reagováno na všechny stěžovatelovy námitky. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V nynější věci je spor veden o doručení prvostupňového správního rozhodnutí, jelikož otázka, zda došlo či nedošlo k jeho doručení na základě fikce doručení dne 14. 6. 2013, je určující ve vztahu k posouzení, zda bylo odvolání podané dne 10. 10. 2013 podáno včas. Lhůta k podání odvolání je dle § 83 odst. 1 správního řádu 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

[16] Doručování ve správním řízení se řídí právní úpravou v § 19 a násl. správního řádu. Prioritně je povinností správního orgánu doručovat prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky a teprve tehdy, není-li to možné, doručuje se fyzickým osobám

písemnost na adresu určenou dle § 20 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95). V nynější věci je nesporné, že stěžovatel neměl zřízenou datovou schránku, proto má význam blíže se zabývat § 20 správního řádu.

[17] Dle § 20 odst. 1, věty první, správního řádu: „Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.“ Na citované ustanovení pak ve správním řádu navazuje § 23 a § 24, které se týkají tzv. fikce doručení.

[18] Pokud si osoba, jíž se doručuje, zvolí v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu adresu pro doručování, je třeba v prvé řadě doručovat na zvolenou adresu pro doručování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 2 As 68/2009 - 64). Vzhledem k tomu, že stěžovatel, který je cizincem, si adresu pro doručování nezvolil (údaj o této volbě by byl dle § 158 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahem informačního systému cizinců), je třeba adresu, kam mu mělo být doručováno, určit na základě zbylé části citovaného § 20 odst. 1 správního řádu.

[19] Co se týká určení adresy, kam mělo být dle § 20 odst. 1 správního řádu rozhodnutí zasláno, nelze v dané věci vycházet ani z adresy evidované v informačním systému evidence obyvatel, jelikož stěžovatel nespadá mezi osoby, o nichž se po 1. 7. 2010 vedou informace v evidenci obyvatel [viz § 1 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů]. Nejde ani o věc podnikání, proto nepřichází v úvahu doručování do místa podnikání.

[20] Pro nynější věc bylo z hlediska § 20 odst. 1 správního řádu podstatné doručování na adresu stěžovatelova trvalého pobytu. Pojem *trvalý pobyt* je nutno vykládat s ohledem na legální definici *místa trvalého pobytu* zavedenou v § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu, kam spadá rovněž „*místo pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince*“. Regulace místa pobytu cizince se dotýká § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců. Místo pobytu cizince je údaj evidovaný v informačním systému cizinců [viz § 158 odst. 1 písm. a) bod 1. ve spojení s § 42 odst. 5 a § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců].

[21] Prvostupňový správní orgán stěžovateli v dubnu 2013 doručoval své rozhodnutí na adresu z informačního systému cizinců, tj. X. Jak poznamenala žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-8/SO-2014, dle údajů v informačním systému cizinců měl stěžovatel na této adrese hlášen pobyt do 31. 8. 2013.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkami stěžovatele, který zdůrazňoval, že dne 21. 5. 2013 správnímu orgánu sdělil: „V příštím týdnu budu měnit adresu.“ Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vypraveno dne 3. 6. 2013.

[23] Co se týče změny adresy, stěžovatel v odvolání uvedl, že se dne 4. 6. 2013 odstěhoval na adresu X (jde o vysokoškolské koleje). Dne 4. 7. 2013 doložil potvrzení o ubytování ze dne 2. 7. 2013, kde se uvádí, že stěžovatel je ubytován od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014 na koleji T. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel

pokračování

neprokázal své tvrzení, že by se dne 4. 6. 2013 odstěhoval na vysokoškolské koleje. Naopak předložené potvrzení o ubytování vyvolává důvodné pochybnosti o tom, že by se na koleje měl dne 4. 6. 2013 přestěhovat. Pokud by se totiž skutečně přestěhoval, není zřejmé, z jakého důvodu by T. dne 2. 7. 2013, kdy dle svého tvrzení měl na koleji již být necelý měsíc ubytován, potvrzovala ubytování až od 1. 9. 2013.

[24] Stěžovatel dále tvrdil, že splnil svou povinnost dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení ukládá cizinci s povolením k dlouhodobému pobytu povinnost hlásit změnu místa pobytu do 30 dnů ode dne změny. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzení stěžovatele, že by se měl dne 4. 6. 2013 přestěhovat a ve 30 dnech od přestěhování oznámit změnu místa pobytu, je neslučitelné se zjištěním žalované, že stěžovatel měl dle údajů v informačním systému cizinců na původní adrese (X) hlášen pobyt do 31. 8. 2013 (viz bod [21] shora). S tímto záznamem, na který poukazovala žalovaná, plně koresponduje obsah potvrzení o ubytování, dle něhož měl stěžovatel na kolejích zajištěno ubytování od 1. 9. 2013.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem žalované vyjádřeným v jejím rozhodnutí ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-15525-8/SO-2014, že dostupné podklady svědčí o tom, že v průběhu června 2013 stěžovatel neměl zajištěno ubytování na adrese kolejí T., a proto bylo namístě mu doručovat na adresu X.

[26] Důvodná není ani námitka, že správnímu orgánu muselo být zřejmé, že stěžovatel na adrese X již nepobývá poté, co se doručované rozhodnutí správnímu orgánu vrátilo zpět. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že z vrácené obálky žádným způsobem nevyplývá, že by se stěžovatel nenacházel na adrese, kam mu bylo rozhodnutí doručováno. Pošta zde byla schopna zanechat výzvu ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu k vyzvednutí zásilky ve lhůtě 10 dnů. Na uvedené adrese bylo na základě fikce doručeno dne 15. 4. 2013 oznámení o zahájení správního řízení a dne 13. 5. 2013 vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel dne 21. 5. 2013 přišel seznámit s poklady pro vydání rozhodnutí, je zřejmé, že se s uvedenými písemnostmi, které mu byly doručeny fikcí, seznámil. Stěžovatel si v úložní době 10 dnů nepřevzal ani uvedené předešlé zásilky, které mu správní orgán zaslal, z toho, že tak neučinil ani v případě zásilky s rozhodnutím, neměl správní orgán důvod dovozovat, že by stěžovatel na adrese X nepobýval.

[27] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by jej musel správní orgán poučovat o tom, že je v jeho zájmu, aby správnímu orgánu sdělil novou adresu, kam se hodlá stěhovat. K rozsahu poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214 (publ. pod č. 2235/2011 Sb. NSS), kde v bodě [55] uvedl: „*Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 63/96 ze dne 25. 6. 1997 (N 82/8 SbNU 267), či usnesení sp. zn. III. ÚS 480/97 ze dne 5. 3. 1998 (U 18/10 SbNU 403)]. [...] Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad.*“ V bodě [54] citovaného rozsudku dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že poučovací povinnost se váže pouze k úkonům správního orgánu.

[28] Rozsah poučovací povinnosti není tak rozsáhlý, jak jej stěžovatel pojímá. Jak bylo výše uvedeno, poučovací povinnost se váže pouze k úkonům správního orgánu. V nynější věci bylo tímto úkonem seznámení účastníka řízení s podklady rozhodnutí. Rozsah a obsah poučovací povinnosti se dle § 4 odst. 2 správního řádu váže k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby. Správní orgán stěžovatele poučil o tom, že má dle § 36 odst. 3 správního řádu právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což bylo poučení, které mělo návaznost na povahu úkonu správního orgánu (seznámení účastníka s podklady rozhodnutí). Takové poučení se vzhledem k posuzované situaci jeví jako adekvátní. Poučovací povinnost nezahrnuje komplexní návod, co by účastník řízení měl nebo mohl dělat, jelikož by to bylo i z praktického hlediska nerealizovatelné, proto nebylo třeba v souvislosti s úkonem seznámení účastníka s podklady rozhodnutí poskytovat poučení ve vztahu k doručování písemností.

[29] Přisvědčit nebylo možno ani námitce stěžovatele, který poukazoval na to, že dle § 20 odst. 1 správního řádu lze fyzické osobě doručit, kdekoliv bude zastížena, na základě čehož dovozoval, že správní orgán se měl pokusit doručovat též na adresu T., kam byl stěžovatel přijat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o zjevně nesmyslný požadavek. Sám stěžovatel správnímu orgánu dne 21. 5. 2013 sdělil, že v současné době nechodí do školy, protože čeká na zkoušku, kterou bude dne 29. 8. 2013 skládat ve vztahu k magisterskému studiu. Je tedy zřejmé, že správní orgán věděl, že se v době doručování stěžovatel nebude nacházet na univerzitě. Navíc zaslat stěžovateli rozhodnutí na adresu univerzity je nerealizovatelné z toho důvodu, že v konečném důsledku by musela stěžovateli písemnost předávat univerzita, která k tomu není nijak povinná, záleželo by pouze na její dobré vůli, což by byl z hlediska doručování správních rozhodnutí neudržitelný stav.

[30] Krajský soud nepochybil ani ve způsobu, jakým se vypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán měl doručovat veřejnou vyhláškou nebo stěžovateli ustanovit opatrovníka. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 - 29: *„Instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka a doručování jemu jsou navíc koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle ust. § 19 až § 24 správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná, pokud se jí daří doručovat, byť fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. To by ovšem neplatilo například v případě, že by opakovaně po doručení fikcí docházelo postupem podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu k určení neplatnosti doručení. Zde by již bylo možné hovořit o osobě, které se prokazatelně nedaří doručovat (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Také doručení fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu je tedy nutno upřednostnit před doručováním veřejnou vyhláškou či ustanovením opatrovníka a doručováním jemu.“* V podrobnostech lze na citovaný rozsudek odkázat. V nynějším případě přitom bylo možné doručovat na základě fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu, doručování veřejnou vyhláškou či ustanovení opatrovníka, jemuž by se doručovalo, proto nebylo namístě.

[31] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce, že stěžovatel měl být poučen o právu na tlumočníka. Stěžovatel tvrdil, že by se prostřednictvím tlumočníka mohl se správním orgánem domluvit, kam mu má být rozhodnutí doručeno.

pokračování

[32] Dle § 16 odst. 3 správního řádu má na tlumočníka právo každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání. Krajský soud zcela adekvátně popsal a zdůvodnil, proč v nynější věci nic nenavštěovalo tomu, že by stěžovatel neovládal jazyk, jímž se vede jednání. Stěžovatel totiž bez problémů reagoval na oznámení zahájení správního řízení a vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které byly sepsány v češtině. Dne 21. 5. 2013 se stěžovatel seznámil s podklady rozhodnutí, které byly v češtině, a podal k nim v češtině vyjádření, které svědčí o tom, že stěžovatel byl orientován v problematice, jíž se řízení týkalo. Zároveň v případě stěžovatele jde o cizince, který v České republice dne 29. 1. 2013 úspěšně absolvoval bakalářské vysokoškolské studium na T. a v navazujícím studiu hodlal pokračovat. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem, že uvedené okolnosti jasně svědčí o tom, že stěžovatel tlumočníka nepotřeboval. Jak již bylo výše uvedeno, poučovací povinnost je vázána na povahu úkonu správního orgánu a poměry dotčené osoby. Poměry stěžovatele jednoznačně svědčily o tom, že tlumočníka nepotřebuje, proto správní orgán nebyl povinen jej poučovat o právu na tlumočníka.

[33] Tvzení stěžovatele, že jeho znalost češtiny sice postačovala na úspěšné absolvování vysokoškolského studia, ale nepostačovala pro jednání před správním orgánem, považuje Nejvyšší správní soud za účelové. Způsob, jakým se stěžovatel k podkladům rozhodnutí vyjádřil dne 21. 5. 2013, svědčí o tom, že neměl v řízení jazykové problémy. Ostatně na žádné problémy s jazykem zde ani v náznaku nepoukazoval.

[34] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel uplatnil námitku, která zpochybňovala zákonnost prvostupňového správního rozhodnutí a v jejímž rámci tvrdil, že mu neměla být zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná shledala, že odvolání bylo podáno opožděně. V takovém případě má z hlediska soudního přezkumu význam pouze to, zda odvolání bylo podáno skutečně opožděně, či nikoli (viz např. bod [22.] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 As 73/2013 - 79). S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami tvrzené nezákonnosti prvostupňového správního rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Radan Malík

předseda senátu